

Per Erik Austberg om resultater og utålmodighet

Skrevet 29.10.2013 22:44 av Snorre Aalberg

Hei Snurr.

Jeg har lyst å dele noen tanker med deg vedrørende internasjonal bridge og hvordan jeg synes tilstanden i norsk bridge kan sammenlignes med denne.

Vi har nettopp kommet hjem fra Monaco og Cavendish, hvor det som kjent kun var Berg-Simonsen av de norske parene som hevdet seg i toppen.

Likevel sitter vel alle parene med en følelse av at de matcher nivået til en viss grad, men mangel på stabilitet fører til at plasseringene uteblir.

NBF har som kjent tatt ut en landslagstropp med 7 par, da med tanke på representasjon i EM for landslag neste sommer. Dersom EM skulle vært gjennomført nå for eksempel i november, ville ikke Norge hevdet seg. Dette sier jeg ikke som en kritikk til parene i troppen, jeg ser ikke umiddelbart at andre par skulle hatt bedre forutsetninger for å spille førstkommende EM så lenge Glenn, Ulf og Silla med sine internasjonale erfaringer har sagt nei.

Norsk bridge holder ikke topp, internasjonalt landslagsnivå pr i dag, det må vi alle innse. Det eneste paret i troppen som har vist internasjonal toppklasse, og da snakker jeg om i mesterskapssammenheng, er Boye og Espen, og det er opplagt at Norge er avhengig av at nettopp de er i storform.

Norge har ikke Geir Helgemo og Tor Helness lenger å bygge sitt landslag rundt, og det generelle nivået på norske toppspillere og / eller norske topp – par er sjumilssteg fra topp internasjonal landslagsbridge. Dette tror jeg faktisk først og fremst skyldes at vi ikke lenger har tilgang til de impulser og den kunnskapsdeling som Geir og Tor bidro med i det norske toppbridgemiljøet når de spilte for Norge, Norge mangler pr i dag bjellesauer som skiller seg ut som klart best og som da innehar en autoritet som andre par kan lære av og ikke minst høre på, noe som igjen vil føre til en stabilitet som er påkrevd for å lykkes.

Internasjonal landslagsbridge over uker kan ikke sammenliknes med parturneringer og andre helgeturneringer, dette er det mange som har vanskeligheter med å forstå. Og det vil kreves kontinuitet i FLERE internasjonale landslagsmesterskap dersom Norge skal forvente å komme i topp 6 i et EM, et resultat som gir oss kvalifikasjon til Bermuda Bowl. I tid snakker vi antakelig om en 10- årsperiode hvor NBF må innse at vi ikke kommer til å hevde oss fast i toppen, og det må også være et viktig element å vektlegge i forhold til hvilke spillere og par det bør satses på i årene framover.

Dersom målsetningen er kortsiktig resultat i førstkommende mesterskap bør det selvfølgelig satses på de par som har vist best form, stabilitet og resultater så tett opp i mesterskapet som mulig uansett alder, tropp og framtidsutsikter, men dersom målsetningen er å bygge et lag for fremtiden bør det tenkes annerledes.

Norsk bridge har vært bortskjemte som har hatt Geir, Tor, Boye, Silla, Terje, Glenn og Ulf som bærebjelker fra 90- tallet til slutten av 2000- tallet, de hadde erfaring fra et utall mesterskap (i starten med variable resultater), noe som etter vært ga betaling i form av toppresultater. I dag har internasjonal topp- bridge fått et nivå som ikke åpner for å ha full jobb i tillegg til bridgen, du kan ikke reise til en internasjonal toppturnering rett fra en krevende arbeidsuke og forvente at du skal prestere i et mesterskap dagen etter.

Og det er ekstremt viktig å sørge for å få spilt de fleste av store, internasjonale turneringer gjennom året. Det er et tankekors for alle norske par med landslagsmål at nesten samtlige utenlandske landslagspar for nasjoner som hevder seg i mesterskap, spiller mer eller mindre fast i Nationals i USA gjennom året. Jeg tror ikke Norge kommer i toppen igjen før vi har 4-5 par med tilstrekkelig talent å velge i som har mulighet til å sette av nok tid og ressurser til å reise jevnlig utenlandsk både i Europa og USA, og som har noen mesterskap på baken. Pr. i dag er det kun Boye og Espen som spiller fast i Nationals. Se for eksempel på Polen, de hadde 5 par i A- finalen i Cavendish, og kommer til å være den førende nasjonen i Europa i årene framover som følge av at de har mange par å velge i som holder topp internasjonalt nivå etter å ha reist internasjonalt i mange år.

Geir Helgemo har ikke vært verdens beste bridgespiller dersom han ikke hadde hatt tid og muligheter til å være heltids bridgespiller. Og Helgemo- Helness hadde ikke vært verdens beste par dersom de ikke hadde hatt tid til å leve sammen som et ektepar store deler av året. Alt i alt handler det om en kombinasjon av talent, tid, ressurser, tålmodige koner og ektemenn osv., mangel på noe av dette gjør deg sjanseløs i internasjonal bridge.

Vi må ta innover oss at norsk bridge i overskuelig framtid ikke blir den samme igjen så lenge Geir og Tor ikke er til stede, men dette må vi ikke se på som en begrensning for satsingen framover. Vi er avhengig av å produsere positiv energi i årene framover, og ikke være så resultatorientert på kort sikt. At det i dag er flere norske par som faktisk reiser utenlands og matcher seg, vil etter hvert gi resultater også for det norske landslaget. Vi får håpe at flere par ser at dette er nødvendig for å komme på internasjonalt nivå, og at også våre mest talentfulle, unge spillere klarer å sette av nok tid og ressurser framover slik at den internasjonale erfaringen kommer så snart som mulig. Men vi må være tålmodige, VELDIG tålmodig, det gjelder både for de parene som satser for landslagsspill og for hele det norske bridgemiljøet.

Sånn e d bare..

Mvh
Pil